

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **K. P.**, zast. Mgr. Evou Vaškovou, advokátkou se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Žižkova 75, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. KUJI 65458/2016, sp. zn. ODSH 1027/2016 Pe, ve věci námitek proti záznamu bodů v registru řidičů,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí

Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 7. 2016, č. j. OD/922/16/JK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Dle prvostupňového rozhodnutí byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobkyně proti záznamu bodů v její evidenční kartě řidiče a tyto záznamy byly potvrzeny. Konkrétně mělo jít o 3 x 3 body za přestupky spočívající v porušení ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona (nepřipoutání bezpečnostním pásem) a 2 x 2 body za přestupky spočívající v porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona (telefonování za jízdy). Uvedené rozhodnutí současně potvrdilo, že žalobkyně dosáhla 12 bodů ke dni 16. 5. 2016, tj. počtu bodů, které znamenají povinnost odevzdání řidičského průkazu a pozbytí řidičského oprávnění (viz § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu).

II. Stručné shrnutí obsahu správního spisu

Oznámením ze dne 18. 5. 2016 správním orgán I. stupně žalobkyni informoval o stavu jejího bodového hodnocení - dosažení 12 bodů ke dni 16. 5. 2016 a vyzval ji k odevzdání řidičského průkazu. Žalobkyně proti provedenému záznamu bodů podala námitky, ve kterých zpochybnila, že by se dopustila dopravních přestupků v takové míře a vyzvala správní orgán I. stupně, aby si obstaral originály všech podkladů. Ve spise jsou obsaženy tyto podklady:

1. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2014, č. j. OD/1864/14/ZK, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu - nepřipoutání bezpečnostním pásem a telefonování za jízdy. Dle doložky nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 3. 1. 2015;
2. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 9. 2014, č. j. OD/613/14/RS, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku (řízení o dalším přestupku bylo zastaveno) v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu - nepřipoutání bezpečnostním pásem. Dále je zde rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. KUJI 8665/2015, jímž bylo zamítnuto odvolání proti uvedenému rozhodnutí s tím, že dle doložky nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 8. 2. 2015;
3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2015, č. j. OD/40/15/IR, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu - nepřipoutání bezpečnostním pásem a telefonování za jízdy. Dále je zde připojeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. KUJI 64674/2015, jímž bylo zamítnuto odvolání proti uvedenému rozhodnutí s tím, že dle doložky nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 2. 10. 2015;
4. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2015, č. j. OD/1362/15/ZK, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu - nepřipoutání bezpečnostním pásem a telefonování za jízdy. Dále je zde připojeno rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUJI 13969/2016, jímž bylo zamítnuto odvolání

proti uvedenému rozhodnutí, s tím, že dle doložky nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 12. 2. 2016;

5. oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17. 5. 2016, č. j. KRPJ-54879/PŘ-2016-161420 za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu - telefonování za jízdy. Správní orgán I stupně dále od Policie ČR vyžádal kopii samotného pokutového bloku č. L 0193747, série JL/2015 ze dne 16. 5. 2016.

Následně byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, k čemuž také dne 20. 6. 2016 došlo; o seznámení s podklady byl vyhotoven protokol a žalobkyně se k podkladům vyjádřila. Poté vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž námitky žalobkyně zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání; odvolací námitky se týkaly úplnosti a kvality podkladů pro zápis záznamů bodů; žalobkyně také namítala, že proti jednomu z rozhodnutí podala správní žalobu a následně bylo vyhověno její žádosti o odklad výkonu rozhodnutí ve smyslu § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalovaný toto odvolání zamítl, přičemž k námitkám žalobkyně uvedl, že ve spise jsou obsažena všechna rozhodnutí o přestupku, včetně rozhodnutí odvolacích, tato rozhodnutí obsahují doložky právní moci – v jednom případě přímo na rozhodnutí o přestupku, v ostatních případech v souladu s § 75 odst. 1 správního řádu na odvolacích rozhodnutích. Tvrzení, že jedno z odvolacích rozhodnutí (č. j. KUJI 8665/2015 – viz shora) ve spise chybělo, označil za nepravděpodobné s tím, že tvrzení žalobkyně nelze s jistotou ověřit. Toto rozhodnutí navíc bylo žalobkyni doručeno v rámci příslušného odvolacího řízení, byla s ním tudíž seznámena. Uvedl také, že pro ověření správnosti záznamu bodů zcela postačují kopie pokutových bloků. K otázce odkladu vykonatelnosti pak žalovaný sdělil, že záznam bodů patří mezi tzv. jiné právní účinky rozhodnutí, na které se odklad vykonatelnosti nevztahuje.

III. Obsah žaloby

Žalobkyně se závěry žalovaného jako odvolacího orgánu nesouhlasila a proti jeho rozhodnutí podala správní žalobu, ve které především namítala, že ve věci přestupku ze dne 30. 10. 2015 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2015, č. j. OD/1362/15/ZK a navazující rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUJI 13969/2016) nemohl být proveden záznam bodů z toho důvodu, že ve věci byla podána správní žaloba a bylo rozhodnuto o odkladu výkonu rozhodnutí. Závěr žalovaného, že je potřeba rozlišovat vykonatelnost rozhodnutí (povinnost k peněžitému nebo nepeněžitému plnění) a jeho jiné právní účinky, mezi které patří i ze zákona provedený záznam bodů v bodovém hodnocení je nesprávný. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2016, sp. zn. 6 As 114/2014 vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Záznam bodů tedy není pouhým administrativním opatřením, ale jde o správní sankci. Pokud je podle § 83 odst. 1 zákona o přestupcích odložena vykonatelnost rozhodnutí, znamená to, že nejde vykonat ani sankci spočívající v záznamu bodů v registru řidičů. Nezákonným

výkladem procesních předpisů tak bylo žalovaným porušeno právo žalobkyně na soudní a jinou právní ochranu.

Dále žalobkyně namítala, že do správního spisu měly být založeny originály rozhodnutí, na jejichž podkladě jí byly zaznamenány body v registru řidičů. Nemyslela přitom jen doklady o uložení pokuty v blokovém řízení, ale i originály rozhodnutí. Žalobkyně dále uvedla, že namítala absenci doložky právní moci na rozhodnutí o přestupku ze dne 24. 9. 2014 (zjevně myšleno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2014, č. j. OD/1864/14/ZK uvedené pod bodem 1 – viz shora, pozn. krajského soudu); pokud žalovaný uvedl, že tuto doložku ve spise dohledal, žalobkyně opakuje, že toto rozhodnutí obsahovalo jen poznámku „zapsáno: 7. 1. 2015“. Na tomto místě krajský soud pro pořádek poznamenává

Ve správním spise pak nebylo ke dni nahlížení (20. 6. 2016) založeno rozhodnutí o odvolání č. j. KUJI 8665/2015, na které správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkazuje a z něhož při rozhodování vycházel. Závěr žalovaného o nepravděpodobnosti tvrzení žalobkyně je přitom nedostatečný, jeho závěry musí být řádně podloženy. Podle žalobkyně tak bylo porušeno její právo vyjádřit se ke všem skutečnostem a podkladům rozhodnutí; zároveň byla porušena zásada písemnosti správního řízení, konkrétně povinnost vést řádně správní spis.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že uplatněné námitky se v zásadě shodují s těmi vznesenými v rámci odvolání. Vzhledem k tomu, že se s těmito námitky v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal, odkázal právě na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Dodal, že doložené pokutové bloky a rozhodnutí jsou dostatečnými podklady pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznamy bodů v bodovém hodnocení žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

V první řadě se soud zabýval námitkami procesního charakteru – absencí dokumentů a doložek právní moci. Podle žalobkyně ve správním spise ke dni nahlížení do spisu (20. 6. 2016) absentovalo rozhodnutí o odvolání č. j. KUJI 8665/2015 a jednotlivá přestupková rozhodnutí neměla vyznačeny doložky právní moci. K těmto námitkám je předně potřeba říci, že ve správním spise předloženém soudu žalovaným se nacházejí všechna předmětná rozhodnutí o přestupku, a to včetně vyznačených doložek právní moci a souvisejících odvolacích rozhodnutí – viz shora část II. odůvodnění rozsudku. O tom, že by se ve spise dříve nenacházely, jednoznačně nesvědčí žádná konkrétní indicie vyjma tvrzení (být konzistentního) žalobkyně.

V takových situacích je pro soud obtížné zpětně rekonstruovat skutečný obsah správního spisu k určitému dni v minulosti, zvláště pokud nyní nevzbuzuje žádné pochybnosti – jednotlivá rozhodnutí jsou chronologicky zařazena a všechny stránky spisu jsou také řádně očíslovány. Správní orgán I. stupně a zvláště pak žalovaný (ten výslovně) navíc ve svých rozhodnutích ze správního spisu v zásadě vycházeli tak, jako by všechna rozhodnutí včetně doložek právní moci ve spise zařazena byla. Tomu nasvědčuje i to, že protokol o seznámení zástupkyně žalobkyně s podklady rozhodnutí je ve spise jednoznačně zařazen až za jednotlivá podkladová rozhodnutí. Do jaké míry protokol reflektoval i přítomnost jednotlivých odvolacích rozhodnutí (v tomto protokolu se hovoří pouze o seznámení se s rozhodnutími o přestupku), není nyní zcela zřejmé, nicméně odvolací rozhodnutí jsou s rozhodnutími o přestupku úzce spojena a tvoří de facto jeden celek, proto lze předpokládat, že byla součástí spisu, přestože nebyla v protokolu výslovně zmíněna; žalobkyně ostatně tvrdí, že ve správním spise chybělo toliko jediné odvolací rozhodnutí (č. j. KUJI 8665/2015), v protokolu ovšem nejsou uvedena žádná. Z předmětného protokolu také vyplývá, že si zástupkyně žalobkyně při nahlížení do spisu pořídila fotokopie dokumentů. Tyto fotokopie však v žalobě vůbec nezmiňuje a k důkazu je nenavrhuje. Z těchto fotokopií by přitom mohlo být přinejmenším zřejmé, zda jednotlivé stránky byly číslovány a zda tak přicházela v úvahu pozdější manipulace se spisem – jeho doplnění.

Právo vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí je jistě významným procesním oprávněním, jehož logickým důsledkem musí být i odpovědnost správního orgánu za řádné vedení správního spisu. V případě pochybností jde tato skutečnost nepochybně k jeho tíži, a vede tudíž k závěru, že právo účastníka podle § 36 odst. 3 správního řádu bylo porušeno (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56). Podle krajského soudu však v této věci nelze tvrzení žalobkyně o nic opřít. A pokud žalovaný označil tvrzení žalobkyně za nepravděpodobná, je potřeba říci, že vyšší míru jistoty v tomto případě mít nemohl; jen stěží totiž mohl tvrzení žalobkyně vyvrátit jednoznačnými důkazy, mimo samotný obsah správního spisu. Rovněž tak krajský soud se proto přiklonil k tomu, že právo žalobkyně na seznámení se s podklady rozhodnutí porušeno nebylo.

Pro krajský soud bylo v této souvislosti podstatné i to, o jaké chybějící podklady byl správní spis údajně doplněn později. Mělo jít totiž v zásadě jen o odvolací rozhodnutí č. j. KUJI 8665/2015; s tímto rozhodnutím ovšem žalobkyně musela být již dříve seznámena (rozhodnutí je ze dne 4. 2. 2015), neboť podávala odvolání a byla tak účastnicí odvolacího řízení. Nezpůsobilost tohoto rozhodnutí, resp. rozhodnutí o přestupku v prvním stupni, pro záznam bodů proto jistě mohla kvalifikovaně namítat i tak. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je důležité, nelze jej však zcela „absolutizovat“ a formalisticky trvat na seznámení s podklady za situace, kdy z věcného hlediska byl záznam bodů dostatečně podložen a kdy žalobkyně současně musela být již dříve seznámena i s tím podkladem (odvolacím rozhodnutím), jenž údajně neměl být dříve součástí správního spisu. V případě, že předmětné rozhodnutí ve spise skutečně absentovalo, jednalo by se tak pouze o procesní vadu, jež by neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. I tuto skutečnost krajský soud musel brát v úvahu, když dospěl k jednoznačnému závěru, že námitka porušení práva seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim není důvodná.

Co se týče doložek právní moci, ty jsou, jak uvedeno shora, vyznačeny na jednom rozhodnutí o přestupku (proti němuž žalobkyně nepodala odvolání) a pak na jednotlivých rozhodnutích o odvolání. Je tomu tak v souladu s § 75 odst. 1 správního řádu, podle něhož vyznačí doložku právní moci správní orgán, jenž rozhodoval v posledním stupni. Tvzení žalobkyně tudíž nemá oporu ve správním spise. Ani jejich případná absence ovšem dle přesvědčení krajského soudu nemohla z předmětných rozhodnutí činit nedostatečné podklady pro zápis bodů. Samotná doložka právní moci je totiž „pouhým“ úředním potvrzením právní moci, ta ale nastává při splnění zákonných podmínek (§ 73 odst. 1 správního řádu) nezávisle na tom, kdy správní orgán doložku právní moci vyznačí. Z pohledu soudního přezkumu je klíčové, že tato rozhodnutí v právní moci skutečně byla, o čemž mezi účastníky zjevně není sporu – žalobkyně netvrdila, že by nebyla pravomocná, pouze že na nich nebyly vyznačeny doložky právní moci.

Jako nedůvodnou pak zdejší soud posoudil i námitku dovolávající se originálů jednotlivých přestupkových rozhodnutí a pokutového bloku. Nejprve je potřeba říci, že argumentace žalovaného se skutečně vztahovala výslovně toliko k pokutovým blokům a nikoli rozhodnutím, současně ale nelze nevidět, že jeho argumentace plně dopadá i na příslušná rozhodnutí. Podle soudu tak žalovaný příslušnou odvolací námitku vypořádal dostatečně. Co do správnosti argumentace žalovaného pak soud uvádí, že podkladem pro záznam bodů do registru řidičů může jistě být i kopie pravomocného rozhodnutí o přestupku, resp. pokutového bloku, pokud je dostatečně čitelná (kopie různých dokumentů vč. rozhodnutí jsou ostatně v úředním styku zcela běžné). V tomto případě jednotlivé kopie čitelné a srozumitelné jsou. Z těchto kopií lze dovodit, zda tyto dokumenty byly náležitým podkladem pro záznam bodů, je z nich zřejmý popis jednotlivých skutků, včetně právní kvalifikace přestupků, jsou zde údaje o dni vydání rozhodnutí a doložce právní moci, resp. o dni vystavení pokutového bloku. Krajský soud nevidí relevantní důvod, proč by bylo nutné vždy shromažďovat toliko originály rozhodnutí (pokutových bloků); žalobkyně ostatně žádný věcný důvod svého požadavku neuvedla, pouze se bez dalšího originálů dovolávala. Přitom ani § 123b zákona o silničním provozu nikde výslovně nestanoví, že zaslaná rozhodnutí či pokutové bloky musí být právě a jen originály. Naopak, z § 75 odst. 1 správního řádu lze dovodit, že originál rozhodnutí (opatřený doložkou právní moci) by měl zůstat ve správním spise původního řízení o přestupku. K tomu srov. také komentář in Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 362-363.

Konečně, pokud jde o námitku odvolávající se na to, že v důsledku podání správní žaloby byla odložena vykonatelnost jednoho z rozhodnutí o přestupku (rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2015, č. j. OD/1362/15/ZK a navazující rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUJI 13969/2016), ani tu neshledal krajský soud důvodnou. Odložení vykonatelnosti rozhodnutí totiž nemá vliv na jeho účinky pro záznam bodů v registru řidičů. Shodná otázka již byla řešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 6 As 263/2014 – 33, publ. pod č. 3219/2015 Sb. NSS, jenž zdůraznil odlišnost mezi vykonatelností rozhodnutí podle § 74 odst. 1 správního řádu a mezi jeho tzv. jinými právními účinky ve smyslu § 74 odst. 3 téhož zákona. Ustanovení § 83 odst. 1 zákona o přestupcích, dle něhož musí správní orgán za splnění podmínek vyhovět žádosti o odklad výkonu rozhodnutí, dopadá podle Nejvyššího správního soudu pouze na exekuční proveditelnost

rozhodnutí, nikoliv na záznam bodů do registru řidičů; záznam bodů totiž spadá mezi tzv. jiné právní účinky rozhodnutí ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále uvedl, že by odporovalo smyslu zákona a účelu zavedení bodového systému, pokud by mělo použití § 83 odst. 1 přestupkového zákona za následek i automatický odklad záznamu bodů do registru řidičů. Jeho aplikace by měla shodné účinky jako přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 s. ř. s., jenž se však oproti ust. § 83 odst. 1 zákona o přestupcích výslovně vztahuje na výkon i na jiné právní následky rozhodnutí (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). A právě odkladný účinek žaloby je dle Nejvyššího správního soudu tím nástrojem, jenž umožňuje odvrátit následky pravomocného rozhodnutí o přestupku pro záznam bodů v registru řidičů. V této souvislosti tento soud akcentoval, že oproti obligatornímu přiznání odkladu vykonatelnosti „(o) přiznání odkladného účinku rozhoduje soud, který nemá na rozdíl od správních orgánů jednajících v režimu § 83 odst. 1 přestupkového zákona povinnost žádosti vyhovět a má prostor pro důkladné poměrování potenciální újmy žalobce, jiných osob a důležitého veřejného zájmu (...)“.

V nyní posuzované věci nemá zdejší soud důvodu se od popsaného názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit. Je nepochybné, že vedle vykonatelnosti správní řád výslovně rozlišuje i tzv. jiné právní účinky rozhodnutí (k tomu více právě odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu), na ty se ale § 83 odst. 1 zákona o přestupcích nevztahuje. Pokud by tomu tak bylo, nelze ostatně rozumně vysvětlit, proč by tuto skutečnost zákonodárce výslovně v předmětném ustanovení neuvedl stejným způsobem, jako to učinil v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve vztahu k odkladnému účinku žaloby. Odkladný účinek žaloby přitom v tomto případě mohl zvrátit účinky pravomocného rozhodnutí o přestupku napadeného před správním soudem pro záznam bodů v registru řidičů. Žalobkyně ovšem dle všeho v této věci soudu přiznání odkladného účinku nenavrhla. Proto nyní nemůže být úspěšná.

Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2016, č. j. 6 As 114/2014-55, podle něhož je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Předně, toto usnesení se vůbec nezabývá povahou záznamu bodů z hlediska vykonatelnosti a příp. jiných právních účinků pravomocného rozhodnutí o přestupku, ale otázkou, zda je záznam bodů „trestem“ z pohledu principů trestního práva vztahujících se k zpětné účinnosti pozdější právní úpravy, konkrétně příkazu retroaktivity ve prospěch obviněného. A byť v samotném odůvodnění se rozšířený senát zabýval možnou trestní povahou záznamu bodů i v obecnější rovině, stále je potřeba jím predestinované argumenty (a závěry) vztahovat k řešenému problému, tj. otázce záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1, věty druhé, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V této souvislosti je potřeba upozornit i na to, že přestože výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 6 As 263/2014 - 33 bylo vydáno již v době, kdy byla otázka povahy záznamu bodů předložena rozšířenému senátu, šestý senát řízení nepřerušoval a nevyčkal na závěry rozšířeného senátu. Naopak výslovně uvedl, že k řešení projednávané otázky nebylo nutné řízení přerušovat a vyčkávat na závěry rozšířeného senátu, neboť „(k)ladná ani záporná odpověď na danou otázku (řešenou

rozšířeným senátem, pozn. krajského soudu) *nemá vliv na posouzení, zda se § 83 odst. 1 přestupkového zákona vztahuje i na jiné právní účinky rozhodnutí, pod něž záznam bodů spadá tak či onak.*“

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal krajský soud podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. 9. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu